

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Cob/68/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1212204457
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 04. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Oľga Bahníková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1212204457.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Oľgy Bahníkovvej a členov senátu JUDr. Lenky Praženkovej a JUDr. Ľubice Kriškovej v právnej veci žalobcu: C. A., nar. XX.XX.XXXX, T. XX, XXX XX D., zast. JUDr. Eva Borovská, advokátka, Štefánikova 7, 814 31 Bratislava, proti žalovaným 1. Groupama Garancia Biztosító Zrt., Október 6. u. 20, 1051 Budapešť, Maďarsko, IČO: 01-10-041071, konajúci prostredníctvom pobočky Groupama Garancia poisťovňa a.s., pobočka poisťovne z iného členského štátu, Miletičova 21, 821 08 Bratislava, IČO: 47 236 060, 2. GSK NONLIFE a.s. „v likvidácii“, Miletičova 21, 821 08 Bratislava, IČO: 35 862 131, o neúčinnosť právneho úkonu, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II č. k. 26Cb/46/2012-108 zo dňa 4.12.2012 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava II č. k. 26Cb/46/2012-108 zo dňa 4.12.2012 potvrdzuje.

Žalovanému v 1. rade a 2. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Bratislava II napadnutým rozsudkom žalobu zamietol a žalovanému v 1. rade a v 2. rade právo na náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení súd uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na súde dňa 05.03.2012 domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd určil, že Zmluva o predaji podniku uzatvorená medzi žalovaným v 2. rade ako predávajúcim a žalovaným v 1. rade ako kupujúcim, je voči žalobcovi neúčinná a zaviazal žalovaných na náhradu trov konania. Žalobca vo svojej žalobe uviedol, že dňa 19.09.2011 vydal tunajší súd platobný rozkaz sp. zn. 31Ro/1461/2011 zo dňa 19.09.2011, ktorým zaviazal žalovaného v 2. rade zaplatiť žalobcovi 3.476,02 eur. Proti tomuto platobnému rozkazu podal žalovaný v 2. rade dňa 30.09.2011 odpor. Počas tohto konania sa žalobca dozvedel, že žalovaný v 2. rade sa chystá na likvidáciu, preto dňa 14.11.2011 podal na tunajší súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia, v ktorom žiadal, aby súd obmedzil dispozíciu žalovaného v 2. rade s jeho majetkom. Žalovaný v 2. rade dňa 14.12.2011 uzatvoril so žalovaným v 1. rade zmluvu o predaji podniku. Touto zmluvou previedol všetky práva a záväzky na žalovaného v 1. rade a za uvedený prevod získal finančné prostriedky. Po uskutočnení tohto prevodu žalovaný v 2. rade zmenil svoje obchodné meno a vstúpil dňom 04.12.2012 do likvidácie. Týmto postupom sa žalovaný v 2. rade zbavuje svojho majetku, aby nemusel splniť jeho pohľadávku, pretože základné imanie môže rozpustiť z dôvodu neexistencie záväzkov a uspokojenie pohľadávky žalobcu môže byť vážnym spôsobom ohrozené, jednak z dôvodu, že žalovaný v 1. rade ja zahraničný subjekt a na území Slovenskej republiky koná výlučne prostredníctvom svojej pobočky, ktorá nemá žiadne základné imanie a nemusí tvoriť žiadne fondy podľa zákona o poisťovníctve. Taktiež žalovaný v 1.

rade Zmluvou o predaji podniku získal majetkový prospech, nakoľko prebral zamestnancov poisťovne a najmä poisťný kmeň, z ktorého má zabezpečený okamžitý príjem a uhradená kúpna cena je nepomerne nižšia ako náklady na zriadenie novej poisťovne. Na základe uvedených skutočností žalobca žiadal, aby súd v súlade s § 478 Obchodného zákonníka a § 42a Občianskeho zákonníka určil, že Zmluva o predaji podniku uzatvorená medzi žalovaným v 1 rade a žalovaným v 2. rade je voči nemu ako veriteľovi neúčinná.

Žalovaný v 1. rade, ako aj žalovaný v 2. rade so žalobou žalobcu nesúhlasili a žiadali ju zamietnuť. Obaja žalovaní vo svojich vyjadreniach k žalobe uviedli, že žaloba na určenie podľa § 80 písm. c) O,s,p, nemôže byť dôvodná a opodstatnená v prípadoch, kde je možné žalovať o splnenie povinnosti. Naliehavý právny záujem žalobkyne na určenie, či tu právny vzťah alebo právo existuje alebo neexistuje je možné preukázať len za predpokladu, že nie je možné domáhať sa priamo žalobou na plnenie a súčasne za predpokladu že právne postavenie žalobcu by bez takéhoto určenia bolo neisté. Žalovaní majú za to, že žalobca sa v danej veci môže priamo domáhať splnenia povinností vyplývajúcej z právneho vzťahu, nakoľko Zmluvou o predaji podniku došlo k prevodu všetkých záväzkov žalovaného v 2. rade na žalovaného v 1. rade. Na žalovaného v 1. rade teda prešla aj pohľadávka žalobcu. Predmetný nárok si žalobca uplatňuje voči žalovanému v 1. rade v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 31Ro/1461/2011, pričom tento nárok si môže uplatňovať aj ďalej. Žalovaní uviedli, že žalovaný v 2. rade je v likvidácii a tak v prípade, ak by došlo k určeniu neúčinnosti Zmluvy o predaji podniku, došlo by v skutočnosti k zhoršeniu právneho postavenia žalobcu voči žalovanému v 2. rade, nakoľko žalovaný v 2. rade by nemal prostriedky na uspokojenie domnelého nároku žalobcu, ktorý si uplatňuje v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 31Ro/1461/2011.

Súd prvého stupňa v rozsudku poukázal na § 476 ods. 1, § 477 ods. 1, 2 a 3, § 478 ods. 1 a § 488 ods. 2 Obchodného zákonníka.

Súd prvého stupňa konštatoval, že žalobca splnil zákonnú subjektívnu ako aj objektívnu lehotu na podanie odporu na súde v zmysle ust. § 478 ods. 1 Obchodného zákonníka. Podmienkou na úspešné podanie odporu v súlade s § 478 ods. 1 Obchodného zákonníka je podľa súdu preukázanie, že predajom podniku dlžníka (žalovaného v 2. rade) dôjde k nepochybnému zhoršeniu vymožitelnosti pohľadávky veriteľa (žalobcu). Z uvedeného vyplýva, že dôkazné bremeno o zhoršení vymožitelnosti pohľadávky znáša žalobca. Právne relevantným je objektívny dôsledok, ktorým je zhoršenie vymožitelnosti pohľadávky, pričom vymožitelnosť pohľadávky je potrebné chápať ako možnosť jej ekonomického uspokojenia a nielen súdneho vymáhania. Právna ochrana je v súlade s § 478 ods. 1 Obchodného zákonníka poskytnutá splatným ako aj nesplatným pohľadávkam. Súd mal za to, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, nakoľko dostatočne nepreukázal, že by predajom podniku došlo k zhoršeniu vymožitelnosti jeho pohľadávky. Žalobca poukázal len na fakt, že žalovaný v 1. rade ako subjekt, na ktorý prešli práva a povinnosti žalovaného v 2. rade, je zahraničnou právnickou osobou, na základe čoho bude prípadné vymáhanie pohľadávky voči nemu zložitejšie. Poukázal aj na skutočnosť, že žalovaný v 2. rade po uzatvorení zmluvy o predaji podniku vstúpil do likvidácie, čím chce ako dlžník podstatne sťažiť veriteľom možnosť dosiahnuť uspokojenie ich pohľadávok a marí ich uspokojenie aj tým, že prevodom práv a povinností môže vstúpiť do likvidácie, a tak bez uspokojenia veriteľov rozpustiť celé základné imanie vrátane rezerv, ktoré musel mať podľa zákona vytvorené.

Z ustanovenia § 477 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka podľa súdu vyplýva, že zmluvou o predaji podniku dochádza k prechodu všetkých práv a záväzkov, na ktoré sa predaj vzťahuje, na kupujúceho s tým, že súhlas veriteľa nie je potrebný, avšak predávajúci ručí za splnenie prevedených záväzkov kupujúcim. Taktiež z ustanovenia článku II. bodu 2.1. zmluvy o predaji podniku uzatvorenej medzi žalovaným v 1. rade a žalovaným v 2. rade vyplýva, že predávajúci zmluvou o predaji podniku prevádza na kupujúceho celý svoj podnik a kupujúci celý podnik preberá a nadobúda vlastnícke právo k podniku. V článku I bod 1.1. písm. d) uvedenej zmluvy je špecifikovaný pojem podnik v tom zmysle, že jeho súčasťou sú práva a povinnosti, pohľadávky a záväzky, ktoré vznikli alebo v budúcnosti vzniknú a ktoré súvisia s týmto podnikom, nezávisle od toho, či sú uvedené v zmluve, resp. v prílohe 1, 2 a 3 k zmluve nezávisle od toho, či ich predávajúci eviduje alebo nie; všetky veci/položky uvedené v ustanovení čl. I bod 1.1 sa ďalej uvádzajú ako "Podnik". Z uvedeného je podľa súdu zrejmé, že v prípade, ak dôjde

po ukončení likvidácie k výmazu žalovaného v 2. rade z Obchodného registra, žalobca bude naďalej oprávnený uplatniť si svoju pohľadávku, ktorú mal voči žalovanému v 2. rade, aj u žalovaného v 1. rade, na ktorého prešli všetky práva a povinnosti žalovaného v 2. rade na základe Zmluvy o predaji podniku. Súd tiež uviedol, že konanie žalovaného v 2. rade po tom, čo bola uzatvorená Zmluva o predaji podniku spočívajúce v jeho vstupe do likvidácie nie je možné považovať za konanie, účelom ktorého by bolo zmarenie vymožitelnosti pohľadávky žalobcu napriek tomu, že likvidácia spoločnosti je proces smerujúci k jej zániku, nakoľko v uvedenom prípade došlo ešte pred začatím likvidácie spoločnosti k prevodu všetkých práv a povinností žalovaného v 2. rade, teda aj prípadnej pohľadávky žalobcu, na kupujúceho, teda žalovaného v 1. rade, a z takéhoto postupu žalovaného v 2. rade nevyplýva podľa súdu automaticky nevyvoznosť pohľadávky. Skutočnosť, že si žalobca v prípade úspechu v konaní, ktorým sa domáha zaplatenia istiny 3.476,02 eur, bude pravdepodobne musieť uplatniť túto pohľadávku u žalovaného v 1. rade, ktorý je zahraničnou právnickou osobou, nie je podľa súdu možné považovať za sťaženie vymožitelnosti pohľadávky takým spôsobom, že by bolo nevyhnuté určiť neúčinnosť zmluvy o predaji podniku voči žalobcovi. Sťaženie vymožitelnosti je potrebné chápať ako sťaženie možnosti ekonomického uspokojenia pohľadávky, nielen jej súdneho vymáhania, a nakoľko ide podľa súdu o fungujúci subjekt, ktorý je povinný vytvárať značné základné imanie, ktorým disponuje aj pobočka v Slovenskej republike, ktorá riadne vykonáva činnosť poisťovne, existuje značný predpoklad, že pri prípadnom výkone rozhodnutia bude mať povinný subjekt dostatočné finančné prostriedky na uspokojenie oprávneného (žalobcu).

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti rozsudku podal žalobca odvolanie z dôvodu, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 205 ods. 2 písm. d) O.s.p. a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa § 205 ods. 2 písm. f) O.s.p. Uviedol, že ním predloženými listinnými dôkazmi je bezpečne preukázaná opodstatnenosť žaloby, keďže žalovaný v 1. rade pôsobí na území SR prostredníctvom pobočky z iného členského štátu a táto organizačná zložka je bez akýchkoľvek pochybností nielen insolventná, ale v ťažkej strate, a je teda preukázaný základný predpoklad pre určenie neúčinnosti zmluvy o predaji podniku voči žalobcovi. Žalobca poukázal aj na to, že žalovaný v 2. rade predmetnou zmluvou o predaji podniku previedol celý podnik (nie však základné imanie ani rezervné fondy) na žalovaného v 1. rade, pričom z hospodárskych výsledkov žalovaného v 2. rade vyplýva, že žalovaný v 2. rade predal žalovanému v 1. rade podnik, kde pasíva vysoko prekračujú aktíva, teda podnik je vo veľkej strate, pričom strata sa každoročne zvyšuje.

Žalobca tiež uviedol, že ak nedôjde k vyhláseniu neúčinnosti zmluvy o predaji podniku voči žalobcovi, žalovaný v 2. rade bude môcť ukončiť likvidáciu a vymazať sa z obchodného registra, čím nedôjde len k zhoršeniu, ale k zmareniu vymožitelnosti pohľadávky žalobcu voči žalovanému v 2. rade, a to aj napriek tomu, že zo zákona žalovaný v 2. rade ako predávajúci ručí za prevedené záväzky za žalovaného v 1. rade. Zároveň sa vymoženie pohľadávky sťaží voči žalovanému v 1. rade, pretože tento, resp. jeho pobočka, ktorá prevzala podnik, je insolventná a na vymoženie pohľadávky v inom členskom štáte by žalobca bez akéhokoľvek svojho pričinenia musel vynakladať ďalšie finančné prostriedky spojené s vymáhaním jeho nároku v cudzine.

Žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v časti, v ktorej súd žalobu zamietol, zmenil a žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal náhradu trov konania.

Žalovaný v 1. rade vo vyjadrení k odvolaniu navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť v celom rozsahu. Uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi a výrokom napadnutého rozsudku a poukázal na obsah uznesenia Krajského súdu v Bratislave č.k. 8Co/137/2012-36, ktorým bol návrh na vydanie predbežného opatrenia žalobcu v danej veci právoplatne zamietnutý, pričom žalobca tento návrh odôvodňoval tými istými dôvodmi, ako svoj návrh podaný v predmetnej právnej veci. Podľa žalovaného v 1. rade nebol preukázaný žiaden dôvod na vyslovenie neúčinnosti zmluvy o predaji podniku uzatvorenej medzi ním a žalovaným v 2. rade. Žalovaný v 1. rade poukázal aj na to, že samotná právna zástupkyňa žalobcu si z titulu existencie poisťového vzťahu vo veci vedenej pred Okresným súdom Bratislava II sp. zn. 31Ro/2386/2012 uplatnila nárok na vrátenie poisťového priamo voči žalovanému v 1. rade a tým

fakticky potvrdila, že aj podľa jej názoru neexistuje v zmysle zmluvy o predaji podniku žiadne sťaženie vymožitelnosti pohľadávky žalobcu voči žalovanému v 1. rade, keď ona sama sa vlastne cíti byť v uvedenej inej veci poistencom žalovaného v 1. rade, pričom poistenie uzatvorila ešte s predchodcom žalovaného v 1. rade s názvom OTP Garancia poisťovňa, a.s.

Žalovaný v 2. rade sa k odvolaniu nevyjadril.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. bez nariadenia pojednávania v zmysle § 214 ods. 2 O.s.p., pričom termín verejného vyhlásenia rozsudku bol oznámený na úradnej tabuli súdu dňa 22.4.2014 podľa § 156 ods. 3 O.s.p. Po preskúmaní obsahu spisu, oboznámení sa s dôvodmi odvolania žalobcu a s vyjadrením žalovaného v 1. rade k odvolaniu dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné vyhovieť.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so zisteným skutkovým stavom a právnym posúdením veci prvostupňovým súdom. Súd prvého stupňa sa vo svojom rozsudku vysporiadal so všetkými argumentami žalobcu, správne vyhodnotil vykonané dôkazy a na správnosť dôvodov uvedených v rozsudku odvolací súd, podľa § 219 ods. 2 O.s.p. v celom rozsahu odkazuje. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím dôvodom žalobcu odvolací súd uvádza nasledovné:

Podľa § 478 ods. 1 Obch. zák., ak sa predajom podniku nepochybne zhorší vymožitelnosť pohľadávky veriteľa, môže sa veriteľ domáhať podaním odporu na súde do 60 dní odo dňa, keď sa dozvedel o predaji podniku, najneskôr však do šiestich mesiacov odo dňa, keď bol predaj zapísaný do obchodného registra (§ 488 ods. 1), aby súd určil, že voči nemu je prevod záväzku predávajúceho na kupujúceho neúčinný.

Z citovaného ustanovenia vyplýva, že veriteľ môže s neúspechom podať odpor podľa § 478 ods. 1 za predpokladu, že predajom podniku sa nepochybne zhorší vymožitelnosť jeho pohľadávky. Dôkazná povinnosť preukázať nepochybné zhoršenie vymožitelnosti pohľadávky a jeho súvislosť s uzavretím zmluvy o predaji podniku je na veriteľovi.

V danej veci sa navrhovateľ podaným návrhom domáhal určenia neúčinnosti zmluvy o predaji podniku medzi odporcom v 2. rade ako predávajúcim a odporcom v 1. rade ako kupujúcim, čo odôvodnil tým, že má pohľadávku voči odporcovi v 2. rade vo výške 3.476,02 Eur s príslušenstvom, priznanú v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II č.k. 31Ro/1461/2011 platobným rozkazom zo dňa 19.09.2011, voči ktorému podal odporca v 2. rade dňa 30.09.2011 odpor. Dňa 14.12.2011 odporca v 2. rade (pôvodne Groupama poisťovňa, a.s.) uzatvoril s odporcom v 1. rade zmluvu o predaji podniku, ktorou previedol na kupujúceho (odporca v 1. rade) celý svoj podnik so všetkými právami, pohľadávkami a záväzkami. Po uskutočnení prevodu odporca v 2. rade zmenil obchodné meno a dňom 04.01.2012 vstúpil do likvidácie.

Navrhovateľ daný postup odporcu v 2. rade ako dlžníka považuje za postup, ktorým sa zbavuje svojho majetku, aby nemusel splniť pohľadávku navrhovateľa, a tým ukracuje možnosť uspokojenia jeho pohľadávky.

Odvolací súd má rovnako ako súd prvostupňového za to, že navrhovateľ nepreukázal nepochybne zhoršenú vymáhateľnosť pohľadávky vo výške 3.476,02 Eur s príslušenstvom.

Konanie odporcu v 2. rade, ktorý zmenil obchodné meno a vstúpil do likvidácie nemožno považovať za také konanie, ktorého zámerom je vylúčne zmarenie vymožitelnosti pohľadávky navrhovateľa. Tým, že došlo k predaji podniku odporcu v 2. rade na odporcu v 1. rade, nie je vylúčené uspokojenie pohľadávky navrhovateľa od odporcu v 1. rade. Z ustanovenia § 477 ods. 1 a 3 Obch. zák. vyplýva, že na prechod záväzkov pri predaji podniku sa nevyžaduje súhlas veriteľa, pričom však predávajúci ručí za splnenie prevedených záväzkov kupujúcim. Skutočnosť, že odporca v 1. rade je zahraničnou právnickou osobou,

ktorá má zriadenú na území SR pobočku, nemožno považovať za sťaženie vymožitelnosti pohľadávky navrhovateľa do tej miery, aby bolo potrebné určiť neúčinnosť zmluvy o predaji podniku.

Vzhľadom k uvedenému, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 219 ods. 1, 2, O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že žalovanému v 1. rade a 2. rade náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože im žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli.

Uvedený rozsudok je výsledkom hlasovania odvolacieho senátu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.